

[K. J. Mortensen.]

dække bruttoløn eller nettoløn. Udvalget har stillet et ændringsforslag, tiltrådt af ministeren, om, at garantifonden skal dække bruttoløn minus kildeskat. Man har gjort det ud fra den betragtning, at man ikke ville give kildeskattefradraget en anden prioritet, end det har i konkursloven. Nu håber vi, finansministeren kan give os tilsagn om, at der ikke senere vil ske noget krav over for lønmodtageren, såfremt det viser sig, at skattekravet ikke kan dækkes i boet. Vi har nemlig i forbindelse med behandlingen fået et svar fra arbejdsministeriet og finansministeriet, der siger, at man ikke er sikker på, at bruttoløn minus kildeskat vil give en tilstrækkelig sikkerhed for korrekt skattemæssig behandling af lønmodtagerne. Det må vi håbe det gør. Det må i hvert fald være en forudsætning, at en lønmodtager, der har fået sine penge gennem løngarantifonden, ikke på et senere tidspunkt pludselig skal til at efterregulere skat.

Der er stillet mindretalsændringsforslag under nr. 4, 6 og 8 gående ud på, at i stedet for at man, når året er gået, beregner, hvor meget der skal opkræves, lader man staten sikre disse penge, og staten overtager denne udgift. Det lyder en lille smule underligt, når det kommer fra partiet venstre, som jo under finanslovdebatten beklagede, at man fra regeringens side ikke ville gå ind på visse sparebestrebelse i forbindelse med de sociale udgifter. Ganske vist ved vi ikke, hvor meget dette bliver; vi ved, at løngarantifonden i de allerfleste tilfælde vil få sine penge, men vi må trods alt sige, at det, der ikke er blevet udloddet ved konkursboer i perioden fra 1. december 1970 til 30. november 1971, kun er 82.000 kr. Det er måske nok småpenge i statsbudgettet, men det må vist være rimeligt, at staten ikke påtager sig denne udgift.

Jeg skal anbefale, at man vedtager lovforslaget med de af ministeren og af udvalget stillede ændringsforslag, samt at man forkaster de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Simonsen: Lovforslaget om Lønmodtagernes Garantifond har vel nok under udvalgsarbejdet vist sig at være et væsentlig mere kompliceret lovforslag, end det ved første øjekast så ud til. Det er vel også det, der er

årsag til, at vi har måttet igennem mange møder og meget opklaringsarbejde for at nå frem til at skrive en betænkning. Vi er også nået frem til en række ændringsforslag, som vi fra vores side mener i allerhøjeste grad er med til at få lovforslaget til at fremtræde i en forbedret form, men jeg tror alligevel — og jeg forstod også, at hr. K. J. Mortensen var inde på den nogenlunde samme tankegang — at vi må se i øjnene, at vi meget snart får denne lovgivning til behandling igen, når den har haft mulighed for at fungere i praksis, så vi kan se, om det har været muligt for folketingsudvalget at nå frem til at fjerne alle eventuelle knaster i forbindelse med lovforslaget.

Men som det ser ud på nuværende tidspunkt, synes jeg, man har lov til at konstatere, at vi er nået frem til en enkel administration. Det er klart, at i det øjeblik man står over for vedtagelsen af et projekt som Lønmodtagernes Garantifond, må man naturligt, som vi også gjorde det under den første behandling, stille spørgsmålet: lægges der nu en ekstra administrativ byrde på de selvstændigt erhvervsdrivende? Som det er angivet over for udvalget, at man vil administrere denne lovgivning, nemlig at der bliver tale om en postopkrævning én gang om året på det beløb, der skal betales, synes jeg i hvert fald, vi med fuld ret kan sige, at der ikke bliver tale om nogen ekstra administrativ byrde.

Jeg var under første behandling inde på det spørgsmål, om det ikke havde været teknisk muligt at skille de offentligt ansatte fra de privat ansatte, fordi der som sagt er noget besynderligt i, at vi skal konkurssikre mennesker, der er ansat i offentlige virksomheder og ikke har nogen som helst chance for at komme i en konkurssituation. Det har under udvalgsarbejdet vist sig, at det ikke har været teknisk muligt at adskille grupperne, og det må vi bøje os for, men jeg vil alligevel gerne for en ordens skyld her under anden behandling sige, at vi kan ikke bare hermed acceptere denne tilstand for tid og evighed. Med et stadig bedre teknisk apparatur skulle det gerne være muligt også at administrere på en fornuftig måde, og det er en kompliceret administration, når vi skal opkræve også hos de mange, som ikke har noget behov for det. Jeg vil håbe, at det lykkes — for vi kommer jo også ud for den